

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **U. P. s. r. o**., zastoupeného JUDr. Jiřím Dvořákem, advokátem se sídlem Hálkova 24, Plzeň, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, Joštova 8, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 28. 2. 2002, č. j. 2R 1/02-Hr,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 3. 5. 2002, která byla usnesením tohoto soudu ze dne 10. 6. 2002, č. j. 29 Ca 114/2002-11 postoupena Vrchnímu soudu v Olomouci, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 2. 2002, č. j. 2R 1/02-Hr, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2001, č. j. S 164/01-151/4689/01-SP o zamítnutí žádosti ze dne 19. 10. 2001 o vrácení zaplaceného správního poplatku ve výši 82 950 Kč.

V podané žalobě žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu s ust. § 8 zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.(dále jen zákon o správních poplatcích), dle kterého správní orgán, který poplatek vybral, jej vrátí v plné výši, nedošlo-li vůbec k provedení úkonu bez viny poplatníka nebo poplatek byl zaplacen, aniž by k tomu byl poplatník povinen, anebo byl-li poplatek na žádost prominut.

Z hlediska přezkoumání zákonnosti postupu zadavatele zákon č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o veřejných zakázkách) rozlišuje přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky dle § 59 zákona o veřejných zakázkách a souvisí s postupem zadavatele dle § 35 zákona o veřejných zakázkách, a přezkoumání ostatních úkonů zadavatele dle § 60 zákona o veřejných zakázkách, které se mimo jiné vztahuje k posuzování nabídek dle § 34 tohoto zákona. S tím pak souvisí rozdílná výše správního poplatku, který je osoba, na jejíž návrh je přezkoumání prováděno, povinna zaplatit dle položky 62 písm. b) a c) přílohy zákona o správních poplatcích. Žalobce namítá, že žalovaný zahájil na návrh žalobce dle § 59 zákona o veřejných zakázkách ze dne 30. 7. 2001 řízení o přezkoumání rozhodnutí zadavatele D. p. P., a. s., dle ust. § 57 zákona o veřejných zakázkách a správní poplatek byl stanoven v souladu se zákonem dle pol.62 písm.b). Žalovaný s odkazem na ust. § 57 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách přezkoumal postup zadavatele při výběrovém řízení a svým rozhodnutím č. j. 164/01-151/4031/01-SP ze dne 12. 10. 2001 rozhodnutí zadavatele ze dne 19. 7. 2001 o výběru nejvhodnější nabídky v obchodní veřejné soutěži „na dodávku 1 ks podúrovňového obráběcího stroje na obnovu profilů kol tramvaje“ zrušil, aniž se zabýval hodnocením vlastního rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, tedy návrhem žalobce. Žalobce proto tvrdí, že přestože bylo zahájeno řízení na základě jeho návrhu, podaného podle ust. § 59 zákona o veřejných zakázkách, žalovaný fakticky provedl řízení dle § 60 zákona o veřejných zakázkách, i když je ve výroku odkazováno (dle žalobce chybně) na ust. § 59 písm. a) tohoto zákona. Žalobce tvrdí, že i když žalovaný ve svých rozhodnutích odkazuje na ust. § 57 odst.5 zákona o veřejných zakázkách a uvádí, že využil tohoto ustanovení a přezkoumal napadené rozhodnutí v plném rozsahu, obsah spisu a především rozhodnutí ze dne 12. 10. 2001, č. j. S 164/01-151/4031/01-SP prokazuje nepravdivost tvrzení žalovaného, neboť v něm žalovaný sám uvádí: ... „Jelikož vůbec nemělo být provedeno hodnocení nabídek, nezabýval se orgán dohledu blíže skutečnostmi uvedenými v návrhu uchazeče, které se týkají hodnocení nabídek“.Z výše uvedeného je proto zřejmé, že se žalovaný nezabýval obsahem návrhu žalobce a námitkami tam uvedenými, ale ani věcně nepřezkoumával vlastní rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Žalovaný dle ust. § 57 odst.5 zákona o veřejných zakázkách přezkoumal pouze postup zadavatele při posuzování nabídek, přičemž však dle tohoto ustanovení je oprávněn jako orgán dohledu přezkoumat rozhodnutí zadavatele v celém rozsahu, přičemž není vázán návrhem uchazeče. Žalovaný není dle názoru žalobce vázán návrhem žalobce právě jen za podmínky přezkoumání napadeného rozhodnutí v plném rozsahu, přičemž může rozsah přezkoumávání rozšířit, ale není mu umožněno se nezabývat námitkami uchazeče, uvedenými v podaném návrhu, neboť v takovém případě není naplněna podmínka přezkoumání v plném rozsahu.

Žalobce proto navrhuje, aby rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 28. 2. 2002, č. j. 2R 1/02-Hr, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce, bylo pro nezákonnost zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že předmětné správní řízení bylo v souladu s ust. § 57 odst.1 zákona o veřejných zakázkách zahájeno na základě návrhu žalobce na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky dle § 59 zákona o veřejných zakázkách a byl mu vyměřen správní poplatek v souladu s § 62 písm. b) sazebníku správních poplatků. Žalovaný po podání návrhu provedl ve správním řízení přezkoumání veškerých úkonů zadavatele a na základě zjištěných pochybení, kterých se zadavatel dopustil, zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky – tedy to rozhodnutí, proti němuž směřoval návrh žalobce.Vydáním tohoto meritorního rozhodnutí žalovaného byl podle jeho názoru proveden úkon, kterého se žalobce domáhal, a proto

žalobci nemohl vzniknout nárok na vrácení správního poplatku. Dle § 59 zákona o veřejných zakázkách žalovaný jako orgán dohledu na základě návrhu na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky může zrušit rozhodnutí zadavatele, pokud shledá porušení zákona, a zadavateli uloží provést nový výběr, popřípadě zadání veřejné zakázky zruší, nebo návrh zamítne a rozhodnutí zadavatele potvrdí, neshledá-li porušení zákona. Z tohoto ustanovení vyplývá, že žalovaný nemá možnost provést na základě návrhu uchazeče jiné úkony, než ty které jsou v něm uvedeny. Žalobce proto dle názoru žalovaného nesprávně označuje za předmět svého návrhu, podaného ve smyslu citovaného § 59, přezkoumání konkrétních námitek tam uvedených, respektive přezkoumání námitek uvedených v návrhu označuje za úkon, který požadoval provést. Žalovaný tvrdí, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu se zákonem a provedl všechny úkony, které na základě podaného návrhu ve smyslu § 59 provést měl a za které byl žalobci vyměřen správní poplatek. V této souvislosti pak poukazuje na žalobcův zužující výklad pojmu rozhodnutí, když žalobce tvrdí, že se žalovaný jako orgán dohledu nezabýval hodnocením vlastního rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Rozhodování o výběru nejvhodnější nabídky je nutno chápat jako dlouhodobý proces, začínající kontrolou úplnosti nabídek uchazečů a poté jejich posuzováním a hodnocením, na jehož závěru je pak vydáno písemné vyhotovení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. V kontextu výše uvedeného přezkoumal žalovaný rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a protože zjistil, že již ve fázi kontroly úplnosti nabídek porušil zadavatel zákon o zadávání veřejných zakázek, rozhodnutí zadavatele zrušil. Protože zjištěné pochybení zadavatele, kterého se tento dopustil ještě před výběrem nejvhodnější nabídky, zakládalo důvod pro zrušení jeho rozhodnutí, neměl povinnost již dále přezkoumávat další postup zadavatele ve smyslu námitek žalobce. Ze shora uvedených důvodů proto navrhuje zamítnutí žaloby.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Olomouci skončena do 31. 12. 2002, byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního.

Ze spisového materiálu, tak jak byl na vyžádání soudu předložen, bylo zjištěno, že zadavatel D. p. P., a. s., vyhlásil podle části druhé zákona o veřejných zakázkách zveřejněním v Obchodním věstníku č. 50/00 pod zn. 111728-50/00 dne 13. 12. 2000 obchodní veřejnou soutěž na veřejnou zakázku „Dodávka 1 ks podúrovňového obráběcího stroje na obnovu profilů tramvaje“ . Dne 2. 7. 2001 vydal zadavatel rozhodnutí č. j. KGŘ/199/2001 o výběru nejvhodnější nabídky, kterým rozhodl, že jako nejvhodnější byla vybrána nabídka uchazeče R., F. O.

Dne 13. 7. 2001 uplatnil žalobce proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky námitky (§§ 53 – 56 zákona o veřejných zakázkách) a napadl nesprávné hodnocení kritérií, týkajících se celkové výhodnosti nabídky, technických parametrů ve vztahu ke kapacitě pracoviště a doby plnění veřejné zakázky. Zadavatel svým rozhodnutím ze dne 19.7.2001 č.KGŘ/207/2001 námitkám žalobce nevyhověl.

Dne 30. 7. 2001 podal žalobce dle §§ 57 – 59 zákona o veřejných zakázkách žalovanému jako orgánu dohledu návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách uchazeče, podaných proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, ve kterém uvedl, že argumenty odůvodňující zamítnutí námitek žalobce zadavatelem neodpovídají v plném rozsahu faktům, jež žalobce uvedl v podaných námitkách. Žalobce trval na tom, že 1) došlo ke zkreslení kriteria „celková výhodnost nabídky“ vlivem chybného ohodnocení

kapacity pracoviště a termínu plnění, přičemž dle žalobce nebyla zadavatelem zodpovězena jeho připomínka ohledně zadavatelem požadované univerzálnosti zařízení, 2) žalobce jako jediný pro přehlednost vypracoval a předložil v souvislosti s kriteriem „technické parametry“ tabulku s kapacitou pracoviště pro 3 režimy obrábění, přičemž v nabídkách ostatních uchazečů nebyla jimi uváděná kapacita pracoviště blíže specifikována, a proto nešlo tento údaj objektivně porovnat, 3) pokud nebyla zadavatelem jednotně stanovena délka zkušebního provozu zařízení před jeho předáním do trvalého užívání, pak tato nebyla nutnou součástí termínu plnění ze strany uchazeče a nelze ji do termínu plnění započítat u žádného z uchazečů. Žalobce proto požadoval, aby orgán dohledu zajistil jednotnou metodiku pro posouzení rozdílně definovaných údajů v nabídkách jednotlivých uchazečů (kapacita pracoviště a doba plnění) a objektivní přezkoumání celkové výhodnosti nabídek jednotlivých uchazečů s ohledem na požadovanou univerzálnost zařízení.

Dne 21. 8. 2001 oznámil žalovaný zahájení správního řízení dnem 31. 7. 2001, kdy byl doručen návrh žalobce a platebním výměrem č. j. S 164/01-151/3405/01-SP z téhož data vyměřil žalobci správní poplatek ve výši 82 950 Kč dle položky 62 písm. b) Sazebníku správních poplatků, který je přílohou zákona o správních poplatcích. Žalobce uhradil vyměřený správní poplatek dne 4. 9. 2001.

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 12. 10. 2001, č. j. S 164/01-151/4031/01-SP rozhodl o tom, že zadavatel 1) při posuzování nabídek uchazečů porušil § 34 odst.4 zákona o veřejných zakázkách tím, že nevyloučil uchazeče uvedené v rozhodnutí pod písm.a) – e) z další účasti v obchodní veřejné soutěži, poněvadž nabídky těchto uchazečů nesplnily podmínky soutěže z hlediska svého obsahu, 2) při posuzování nabídek uchazečů porušil § 34 odst.4 v návaznosti na § 2e zákona o veřejných zakázkách tím, že nevyloučil uchazeče uvedené v rozhodnutí pod písm. a) – b) (pozn. správně se jednalo o uchazeče a/ - c/) z další účasti v obchodní veřejné soutěži, kteří neprokázali kvalifikační předpoklady, 3) při posuzování nabídek uchazečů porušil § 11 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách tím, že zvýhodnil v obchodní veřejné soutěži uchazeče uvedené v rozhodnutí pod písm. a) – d) oproti ostatním uchazečům, neboť tyto uchazeče vyzval k doplnění jejich nabídek, a proto ust. § 59 písm. a) zákona o veřejných zakázkách rozhodnutí zadavatele ze dne 19. 7. 2001 o výběru nejvýhodnější nabídky zrušil. Z rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že po přezkoumání dokumentace o zadání veřejné zakázky zjistil jako orgán dohledu v nabídkách uchazečů takové nedostatky, které měly být důvodem pro to, aby komise na základě jejich posouzení navrhla zadavateli jejich vyřazení (§ 34 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách), což však komise neučinila. Žalovaný jako orgán dohledu proto konstatoval, že zadavatel neobdržel v této veřejné obchodní soutěži žádnou nabídku, která by byla z hlediska podmínek soutěže úplná. Komise pro posouzení a hodnocení nabídek měla proto zadavateli navrhnout vyřazení všech nabídek a zadavatel měl následně rozhodnout o vyloučení uchazečů.Žalovaný proto vzhledem k výše uvedenému konstatoval, že nemělo být provedeno hodnocení nabídek, a proto se již blíže nezabýval skutečnostmi ohledně vlastního hodnocení nabídek, jak navrhoval žalobce ve svém návrhu.

Žalobce poté co obdržel rozhodnutí žalovaného o zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, podal žádost o vrácení zaplaceného správního poplatku ve výši 82 950 Kč.

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 22. 11. 2001, č. j. S 164/01-151/4689/01-SP žádost žalobce o vrácení správního poplatku zamítl a v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že ze strany žalovaného jako orgánu dohledu došlo k provedení zpoplatněného úkonu –

přezkoumání postupu zadavatele, přičemž ustanovení § 57 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách jej opravňuje přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu a není přitom vázán návrhem uchazeče.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 21. 12. 2001 odvolání, ve kterém uvedl, že ačkoliv řízení bylo zahájeno na základě návrhu dle § 59 zákona o veřejných zakázkách, žalovaný fakticky provedl řízení dle § 60 zákona o veřejných zakázkách, neboť v řízení o návrhu na přezkoumání rozhodnutí o výběru nejvhodnější zakázky nebyly provedeny žádné úkony, resp. přezkoumání výběru nejvhodnější zakázky nebylo prováděno. To, že žalovaný odkázal na ust. § 57 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách nic nemění na skutečnosti, že rozhodnutí zadavatele nepřezkoumal v celém rozsahu a tím došlo k provedení úkonů nikoliv dle pol. 62 písm. b), ale dle pol. 62 písm. c) sazebníku správních poplatků. Žalobce proto navrhl alternativně buď zrušení rozhodnutí o zamítnutí žádosti na vrácení správního poplatku, nebo vrácení správního poplatku ve výši rozdílu mezi správním poplatkem, uhrazeným dle písm.b) a písm.c) pol.62 sazebníku správních poplatků.

O odvolání proti rozhodnutí žalovaného rozhodl předseda žalovaného svým rozhodnutím ze dne 28. 2. 2002, č. j. 2R 1/02-Hr tak, že odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že správní řízení bylo zahájeno na návrh žalobce a žalovaný v něm postupoval v souladu s ust. § 57 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách, který mu umožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Tím žalovaný provedl úkony, které podléhají ve smyslu § 2 zákona o správních poplatcích zpoplatnění, přičemž poplatníkem správního poplatku je ta osoba, které k tomuto úkonu dala podnět (§ 3 zákona o správních poplatcích). Z tohoto důvodu nevyhověl návrhu žalobce na zrušení rozhodnutí o zamítnutí žádosti na vrácení správního poplatku. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž uvedl, že dle pol. 62 písm. c) sazebníku správních poplatků je zpoplatněn návrh na přezkoumání ostatních úkonů zadavatele dle § 60 zákona o veřejných zakázkách. Žalobce však svůj návrh směřoval na přezkoumání rozhodnutí o výběru nejvhodnější zakázky dle § 59 tohoto zákona a tomuto ustanovení odpovídal jeho návrh jak po stránce formální, tak obsahové, neboť směřoval k přezkoumání celého procesu rozhodování zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Správní řízení vedené žalovaným pak bylo vedeno v intencích ustanovení § 59 písm. a) zákona o veřejných zakázkách a jeho výsledkem bylo zrušení rozhodnutí zadavatele. Proto nelze vyhovět návrhu žalobce a dodatečně vyměřit správní poplatek dle písm. c) pol. 62 sazebníku správních poplatků.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Právní režim této veřejné zakázky se řídí zákonem č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákonů č. 148/1996 Sb., č. 93/1998 Sb., č. 28/2000 Sb. a č. 256/2000 Sb., neboť veřejná obchodní soutěž byla vyhlášena dne 13. 12. 2000.

Podle § 57 odst.1 zákona o veřejných zakázkách je řízení u orgánu dohledu zahájeno dnem, kdy obdrží od uchazeče návrh na přezkoumání úkonů zadavatele.

Podle pátého odstavce je orgán dohledu oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu a není přitom vázán návrhem uchazeče.

Podle § 59 zákona o veřejných zakázkách je-li podán návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, orgán dohledu po jeho přezkoumání

buď a) rozhodnutí zadavatele zruší rozhodnutí zadavatele, shledá-li porušení tohoto zákona, a zadavateli uloží provést nový výběr, popřípadě zadání veřejné zakázky zruší, nebo b) návrh zamítne a rozhodnutí zadavatele potvrdí, neshledá-li porušení zákona.

Podle § 60 zákona o veřejných zakázkách je-li podán návrh v ostatních případech, než je uvedeno v § 59, orgán dohledu po jeho přezkoumání rozhodne, že a) nedošlo k porušení tohoto zákona a návrh zamítne, nebo b) byl porušen tento zákon a uloží zadavateli provést nápravu, popřípadě zadání veřejné zakázky zruší.

Dle položky 62 písm. b) přílohy zákona o správních poplatcích se stanoví správní poplatek pro návrh na přezkoumání úkonů zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky sazbou 0,5% z nabídkové ceny navrhovatele v rozpětí nejméně 2 500 Kč nejvýše 100 000 Kč. Dle položky 62 písm.c) přílohy zákona o správních poplatcích se stanoví správní poplatek pro návrh na přezkoumání úkonů zadavatele v ostatních případech ve výši 2 500 Kč. V poznámkách týkajících se položky 62 je ve vztahu k písm.b) a c) uveden odkaz na § 59 a § 60 zákona o veřejných zakázkách.

Návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele učiněný žalobcem se svým obsahem nejen dotýkal, ale přímo mířil k revizi výběru nejvhodnější nabídky zadavatelem. Námitky žalobce směřovaly nejen k vlastnímu výběru nejvhodnější nabídky zadavatelem, ale i k hodnocení úplnosti nabídek ostatních uchazečů. Námitky žalobce, uvedené v jeho návrhu, vyjadřovaly jeho nesouhlas s výběrem nabídky zadavatelem a jeho argumenty směřovaly k cíli prospět své učiněné nabídce. Pokud tedy návrh žalovaného směřoval svým obsahem jednoznačně k aktu výběru nejvhodnější nabídky, ubíral se tímto směrem i další postup žalovaného v rámci řízení o přezkoumání rozhodnutí zadavatele o tomto výběru.

Přezkumné řízení dle § 57 zákona o veřejných zakázkách prováděné žalovaným jako orgánem dohledu je nedílnou součástí zadávacího řízení jako celku. Podkladem pro vydání rozhodnutí je především kompletní dokumentace o zadání veřejné zakázky a písemná vyjádření účastníků tohoto správního řízení, předmětem přezkumného řízení jsou pak úkony zadavatele vedoucí až k uzavření smlouvy k provedení veřejné zakázky. Přezkumná činnost orgánu dohledu spočívá výhradně v kontrole, zda byly dodrženy předepsané postupy a úkony zajišťující rámec pro vlastní posouzení a hodnocení nabídek. Pravomoci orgánu dohledu zasahují do úrovně těch činností zadavatele, která vytváří „fair podmínky“ pro účast uchazečů na soutěži, ale končí tam, kde nastupuje vlastní úvaha o tom, která nabídky splnila konkrétní kriterium a v jaké kvalitě.

Podle ust. § 57 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách platí, že orgán dohledu je oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu a není přitom vázán jen návrhem uchazeče. V návaznosti na výše vymezený rozsah přezkumné činnosti orgánu dohledu je proto nutno konstatovat, že není v jejím rámci vázán pouze námitkami a návrhy uchazeče, ale je oprávněn napadené rozhodnutí, které završilo celý proces rozhodování zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, přezkoumat ve všech jeho částech a s ohledem na všechny podklady, na základě kterých bylo napadené rozhodnutí vydáno. V této souvislosti pak hovoříme o principu plné apelace.

Do procesu přezkoumání úkonů zadavatele dle § 59 žalovaným tedy spadá v daném případě i způsob hodnocení nabídek jednotlivých uchazečů z pohledu, zda tito splnili všechna kritéria stanovená zadavatelem při vyhlášení veřejné nabídky. Pokud žalovaný zjistil, že žádná z nabídek uchazečů nebyla úplná a veřejná obchodní soutěž měla být již pro tuto vadu

zrušena, bylo nadbytečné zabývat se dalšími námitkami žalobce, jež směřovaly k výběru nejvhodnější nabídky zadavatelem.

I když žalovaný úřad skončí při tom, že nalezne pochybení již v v té části postupu zadavatele, kterou by bylo možno napadnout dříve samostatným návrhem uchazeče, nelze tento fakt spojovat se změnou poplatkové povinnosti; uchazeči z procesního hlediska nic nebránilo, aby úřadem zjištěné porušení zákona sám namítal v režimu § 60 zákona o veřejných zakázkách a pokud tak sám neučinil, soud nevidí žádný logický důvod pro to, aby žalovaný úřad zahájiv řízení v režimu § 59 upravoval dodatečně poplatkovou povinnost podle toho, k jakému výsledku dojde, zda totiž ustane na tom, že vytkne vady, které svou povahou mohou být podřazeny pod režim § 60, či zda bude pokračovat dále a vytkne i případné další vady, které by již režimu § 59 odpovídaly. Takto však stanovovat poplatkovou povinnost nelze a podle soudu žalovaný zcela transparentním způsobem správní poplatek vyměřil, když vycházel z návrhu, který řádně v režimu § 59 zákona o veřejných zakázkách projednal.

Lze proto uzavřít, že žalobce tím, že podal návrh ve smyslu § 59 zákona o zadávání veřejných zakázek na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, kdy již takové rozhodnutí bylo vydáno, vymezil rámec přezkumné činnosti a způsobu rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 57 a § 59 zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný v rámci své přezkumné činnosti provedl úkony v rozsahu své pravomoci, k nimž mířil návrh žalovaného, tedy provedl úkony, které podléhají ve smyslu § 2 zákona o správních poplatcích zpoplatnění dle položky 62 písm. b) sazebníku správních poplatků, jež je přílohou zákona o správních poplatcích. Žalovaný proto neporušil zákon, jestliže v daném případě nevrátil vyměřený správní poplatek dle pol. 62 písm.b) sazebníku správních poplatků a odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2001 o jeho nevrácení zamítl.

Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2002, č. j. 2R 1/02-Hr netrpí ve smyslu § 78 odst.1 s.ř.s. nezákonností, pro kterou by mělo být zrušeno, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř .s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst.1 s.ř.s., kdy žalobce neměl v tomto soudním řízení úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. 9. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu